

Tölgyesi Livia
CSÓRI

Lágy lambadadallam lengi be a szobát, az anya telefonja megszólal. A háttérben libák gágognak, tyúkok kárálnak.

– Halló, Kisfiam! Itt van a fényképed a kezemben. Nagyon boldog vagyok, hogy felvettek az egyetemre! Ez életed nagy lehetősége. Figyelj oda mindenre!

Ablak előtt, a szobának háttal áll egy vékonydongájú fiú, kezében telefonnal, helyben topog, kissé hadarva beszél a távoli városból:

– Szia, jó, jó, igen, anya, de most nem ezért hívlak. Vagyis de! Szóval meghívtak a gólyatáborba...

A fiú hangja rekedtes, már-már férfias. El-elcsuklik, az erőteljes akarás, és az anyja véleményétől való aggodalom keveredik benne. Még soha nem volt gólyatáborban. Bár igaz, egyetemre sem vették még fel. Most igen. Harmadszori nekifutásra.

– Gólya... micsoda? Az orvosin állatokkal is kell foglalkozni?

A fiú hangja elcsuklik, bosszúság és kedves szeretet elegyedik egymással: az édesanyja annyira egyszerű.

– Nem, anya, itt most mi vagyunk a gólyák. Ne kérdezd, ez nem farsang, és nem válok madárrá! Ez amolyan beavatás féle egyetemi ismerkedés. Meg... az a helyzet, hogy nem is kerül olyan nagyon sokba.

– Jaj, kisfiam, most temettük el apádat, alig maradt valamim. Nem lehetne, hogy te majd egyesesen megismerkedsz a többiekkel az órák alatt? A kollégiumi pénz van csak nálam. Te olyan kis aranyos gyerek vagy. Biztosan fognak szeretni...

– Kérlek, dolgoztam a nyáron, csak egy kis zsebpénzre lenne szükségem, a többit én fizetem.

Az anya hangja teljes bizonytalansággal adja meg magát:

– Jól van, már nagy vagy, te tudod. Egy kevéske zsebpénzt még össze tudok szedni.

A fiú lelkesedése határtalan és túlradó:

– Te vagy a legjobb a világon! Tényleg, és nem csak ezért... várj, vagyis ne, most búcsúzom, mert villog a telómon, üzenet. Öllelek, majd...

Megszakad a vonal, mint ahogy a női sóhajból kihallik az anyai szív is egy kicsit.

Chates üzenet ugrik fel, a fiú homloka gyöngyözik a sokféle izgalom találkozásától. A leendő gólyát keresik. Bosszúságára a falusi orvos fia, a gimnáziumi társa is itt van. Nem kedveli.

Most épp tőle jön üzenet:

– „Csá, Csóri. Na, anyuka beleegyezik?”

A fiú bosszúsán és helykén válaszol, gyorsan mozognak az ujjai a billentyűzeten:

– „Hagyd a Csórizást, Csaba vagyok. Persze, hogy beleegyezik, nem kérdés ez a mi családukban.”

– „Na, ja! Figyu! Ahhoz, hogy gólya lehess, egy előavatáson kell helyt állnod.”

– „Baromság! Megyek a gólyatáborba én is.”

– „Csórikám, épp erről dumálok. Hogy a mi csapatunka kerülj, előbb át kell esned egy előavatási folyamaton.”

A fiú csak magának fakad ki:

„Nem akarok abba a csapatba kerülni”, de ujjai mást írnak:

– „OKÉ.”

– „Látod ezt a csajt?”

Egy kedves, kissé bárgyún pózoló szőke lány arcképe jelenik meg a képernyőn.

– „Ne már, ő Evelin, a B-ből!”

– „Látom, nem hagy cserben az eszed, az a maradék... Jó, csak szívatlak. Ő az előavatási feladat. Küldj egy fotót, hogy megcsókolod.”

– „De ő nem olyan!”

– „Berezeltél? Okés, hagyjuk...”

– „Nem, nem azt mondom.”

– „Ott lakik, ahol mi, csak egy emelettel lejjebb. Gyerünk, Csóri! Pótingfó. A csaj bukik a tetkós pasikra.”

Megszakad a chat.

Csaba maga elé mered. Nehézkesen indul útnak, de összeszedi magát. A liftben hirtelen kapkodva tapogatja a zsebeit, elmorzsol egy szitkot a fogai között. Nincs meg a telefonja. Megállítja a liftet, elakad. Nem mozdul se le, se fel. Őrült gombnyomogatás, mire megrándul talpa alatt a padló, épp pánikba esik. Elindul felfele. Visszahívják, végre kiszáll. A lépcsőházon keresztül rohan a szobájához. Nem nyílik. A fogait csikorgatja mérgében... a kulcs sincs nála, a biztonsági zár most nem a barátja.

5 perc múlva kókadtan ballag a park irányába. Inkább a lába viszi, mint az agya. Mit tegyen? Egy csók?!? Miért?

– Hahó, szia. Hát te, mit keresel itt?

Csaba felkapja a fejét, zavartan nézi a szőke hajjal keretezett arcot.

– Aha, igen. Én itt vagyok. Ahogy mondod.

Evelin mered közvetlen közelből az arcába:

– Jól vagy?

– Nem, nem vagyok. Megcsókolsz?

A lány meghökken, majd hangosan felnevet.

– Nem kertelsz. Itt? Most akarod?

– Aha, van nálad teló? Kéne róla egy fotó!

– Várj, összerakom. Úgy csinálsz, mintha beléd botlanék, eljátszod a nagy halált, életre csókoltatod magad, mint egy mesebeli királyfi, és elvárod, hogy mindezt fényképezem is le. A netre ne töltssem fel?

– Nem kell, elég róla egy üzi.

A lánytest energikusan megemelkedik, és a földre érkezése időpontjával megegyezőn hatalmas pofon csattan a fiú arcán.

– Cseszd meg!

Csaba megrázza a fejét, lassan visszaigazítja a homlokába hulló hosszú haját, de a folytatást nem gondolja túl:

– Akkor kapom azt a csókot? Meg a fotómat...

Tét nélkül mondhat már bármit, Evelin háta az aluljáróban eltűnik.

Stratégia. Az kell, valami jó stratégia. Van idő gondolkodni, mert a szobatársa csak késő este ér vissza. Addig egy jó tetkó pont bele is fér. Biztos gyorsan elkészítik.

Csaba felvillanyozódva lép be az utcára nyíló tetováló szalonba. Néhány kérdés után elkedvetlenül húzza be háta mögött az ajtót. Az egyik kapualj alatt is hirdetik magukat a testfestők, de innen is hamar távozik. Kinek van erre ennyije?!?

Egy mellékutcába vezető, itt-ott világító nyilazás hirdeti az olcsó és gyors tetoválást. Utolsó szalmaszálként kapaszkodik Csaba az elkeseredettség lehetőségébe. Édeskés füst lengi be a pincét, ahova a nyilak vezetnek. Indiai díszítés, kerek tükrök, színes elefántok és szőnyeg minden mennyiségben. A mosolygós, orrpiercinges lány karja ki se látszik a sok festett ciráda alól.

– Segíthetek?

– Igen, tetoválást szeretnék!

- Akkor jó helyen jársz. Előjegyezek, ha gondold, mondjuk jövő...

– Most.

– Most mit?

– Most azonnal szeretném azt a tetoválást. Mondjuk ide a vállamra.

– Aha. Hmm.

Az orrpiercinges lány kissé meginog, miközben a törökülésből felállva hátrakiált:

– Jamila, ráérsz? Lenne egy sürgős munka. Mert nagyon sürgős ugye, kisfiú?

Csaba is meginog, lélekben elbizonytalanodik. Biztos, hogy érti ez a nő a dolgot? A kialakított összeg és az azonnali igenlő válasz meggyőzi.

Jamila hastáncos delejnőként türemkedik elő a csicsás függöny mögül. Élete delén már jócskán túl jár, súlya is megvan hozzá, hogy hastánc közben hája kellőképp rengessen. Karja művészi módon díszítve, mint a társáé.

Csaba tanácstalanul nézi a minták özönét, majd találomra rábök az egyikre.

Jamila alig láthatón felhúzza a szemöldökét:

- Ugye tudod, hogy hennával dolgozunk?

– Bánom is én, csak csináld!

– Gyere, ne mozogj!

Gyakorlott kezekkel rajzol a fiú vállára. Megcsörren a telefonja. Nyaka és válla közé szorítja a készüléket, bájosan csevegve folytatja a munkát. Igazán gyorsan elkészül, csak egyszer kell javítania.

Miután Jamila késznek nyilvánítja a művét, Csaba tanácstalanul ücsörög még egy darabig, majd megkérdezi:

- Nem fólíázod be?
- A hennát nem kell. Amúgy tudod, hogy mi ez a minta, amit választottál?
- Nem, de jól néz ki. Fedd be! Csak amíg megszokom, hogy már ilyenem is van.
- Ahogy akarod, csak ezt a jelet azért ne nagyon mutogasd!

Csaba erre már nem is figyel. Kevéske félretett pénzéből leszámolja a kialkudott összeget, és kilép az utcára. Válla befólíázva recseg a póló alatt, miközben megszaporázza lépteit. Akármerre néz, mindenki kezében telefont lát. Hiányzik a sajátja. Meglátja a kollégium épületét, de figyelmetlenségében nekiütődik valakinek.

- Csórikám, nézz a lábad elé! Kivered a kezemből a sört.

A felismerést erősítő gonosz mosoly belehasít a figyelmetlen fiú agyába, és azonnal védi magát:

- Csaba vagyok, mondtam már!

Hamiskás, félgúny szalad át a sötétből előtűnő arcon, miközben a kezeiben két-két üveg sört szorongat.

– Az most mindegy, Csóri. Hallom, kudarcot vallottál Evelinnél. Ha még érdekel a dolog, fenn van nálam. Tudod, gólyák, meg minden...

Csaba kezdi az egészet utálni, de büszkesége nem hagyja, hogy elengedje a dolgot. Követi a nyegle járású, felnyírt hajú, drága divat szerint öltöző srácot. Belép utána a felújításhoz felállványozott házba.

A lakásban félhomály van. Nagy a rendetlenség. Az ablak tárva-nyitva, a sarokban hatalmas franciaágy terpeszkedik.

- Csurgatnom kell, meg amúgy is. Én már kész vagyok veled, a tied.
- Miről beszélsz? Mi az enyém?

Nem érkezik válasz, becsapódik a mosdó ajtaja. Halk szöszmötölés hallatszik a sarokból.

Csaba a szemét meresztgetve hajol közelebb, de ösztönösen visszalép, amikor meglátja a hiányos öltözékű Evelint.

A lány részéről nem várt támadás éri:

– Mit bámulsz? Minek vagy itt? Ja, értem, te is kéred a jussod. Az a hülye csók hajt, meg az üzin küldött fotó. Képes vagy utánam kajtatni? Gyere csak, nekem már mindegy.

- Nem. Nem azért. Különben is. Csak a kedvedért...

Csaba szinte tehetetlenül motyog maga elé, annyira szégyelli a jelenlétét. Ösztönösen megvakarja a karját. Reccsen a fólia, beakad az óra fémszíjába. Groteszk, ahogy az áttetsző műanyag lebeg a félhomályban, mint valami bébiszellem ruhája, libeg ide-oda.

A lány felcsattanó hangja sérti a bambán bámuló fiút:

– Csak a kedvemért vagy itt? Hogy találtál meg? Amúgy meg, mi az ott? Mit aggattál magadra? Így akarsz rám ijeszteni? Vagy elvarázsolni?

- Nem, én nem...

Kicsapódik az ajtó, sörrel a kezében betoppan a házigazda, majd hangosan elröhögi magát:

- Hogy ti milyen szerencsétlenek vagytok!

Csaba szeme befelhősödik, a harag és a düh elvakítja. Szinte vetődik a gonoszkodó házigazdára, aki egy laza mozdulattal félreáll.

– Csórikám, ehhez hamarabb kell felkelni!

A harag rossz tanácsadó, konstatálja Csaba, miközben lendülete megállíthatatlanul a nyitott ablakhoz sodorja, egy pillanat műve az egész: átbukik az ablakpárkányon.

A hangos, félig mutáló sikolyt a becsapódás zaja kíséri, majd sötét langyos nyálszerűség placcsan az üvegre.

A szoba csendje megdermed, majd egy döbrent hang megjegyzi:

– Csórikám! Ez komoly.

A lány felugrik az ágyból, de megbotlik saját ruhadarabjaiban, és bezuhan az ágy szélén ülő házigazda ölébe.

A sörösüveg hangos csattanással robban szét a padlón. Lassan folyik az ablak felé.

– Csinálj már valamit! Ne ülj így itt! Lehet, hogy... meg... meghalt?

A fiú egész eddigi nyegle viselkedése pillanatok alatt eltűnik. Magába zuhanó reszketés és egy kupac dermedt döbbenet a házigazda minden arcizma.

Blutty... plutty... placcs... hangok hallatszanak az ablak irányából, ahol egy lassan megjelenő zöld lény hangos cuppanással beelép a sörbe.

A lány felsikolt:

– Visszajön kísérteni. Meghalt és visszajön. Csinálj már valamit! Hozz egy partvist vagy egy széket, üsd agyon! Védj meg tőle!

Rezignáltan szólal meg a házigazda:

– Nem vagy eszednél. Hogy üssem agyon, ha már meghalt?

A lány hisztérikusan kezdi dobálni a lassan feléjük cammogó alakot. Egy gyertyatartóval fejen találja, leüti a lábáról. A „rém” meginog, nekizuhan a falnak, lendületesen kapaszkodót keres.

Ott fekszik elterülve sörös mázgásan Csaba. Lassan megmozdul. Óvatosan kinyitja a szemét, hangosat sóhajt és bugyborékoló hangon megszólal:

– Nem halok meg. Ne örülj! Szerencse, hogy valaki az állványon hagyott egy kád festéket. Neki köszönhetem, hogy élek.

A lány felocsúdik, és a házigazdára kiált:

– Viktor, ne bámulj már úgy! Hozd a telefonodat!

Evelin Csaba nyakába veti magát, és festékes szájával mit sem törődve, hosszan csókolja.

